

desetletju umrlo okoli 7 milijonov ljudi za lakoto. Severna Amerika pa igra sedaj vodilno ulogo. L. 1870 se je imela samo 11,5 mil. hl pšenice za izvoz, letos bo je vrgla na svetovni trg že 70 milij. hl.

Nasi kmetje pa bodo iz te slike dobili pojem, kako se na svetovnem trgu pravzaprav dela cena različnemu žitu. Razviditi pa morajo tudi, kako pridelki v nekaterih državah naraščajo. A tega naraščanja ne povzroča samo zemlja, ampak umno, novim razmeram primerno poljedelstvo.

Politični ogled.

Vsenemški shod v Lipnici. Zadnje nedeljo, dne 13. t. m. se je vršil vsenemški shod v Lipnici, kamor je prišel govorit sam general Vsenemcev Jurij Schönerer. Grmel je proti nemško-nacionalni stranki, katera se včasih vendar noče klanjati njegovemu komandu, posebno je baje premalo naklonjena protestantskemu gibanju »proč od Rima«. Tudi poslanca celjskega dr. Pommerja si je izposodil ter mu očital, da je bil še l. 1896. v tesnejši zvezi s krščansko-socialno stranko, posebno z dr. Luegerjem. L. 1885 pa se je dr. Pommer zavezal s častno besedo, da je pristaš Schönererja. Zdaj pa je, kakor znano, dr. Pommer pri nemško-nacionalni stranki. Schönerer je govoril blizu tri ure. Za njim sta še govorila vsenemška državna poslanca Stein in Malik. To zborovanje je zaradi tega zanimivo, ker nam kaže, da si vsenemška misel pridobiva tudi na Štajerskem vedno trdnejša tla.

Graškim županom je zopet izvoljen prejšnji župan dr. Graf. Mož nima posebnega upliva niti med njemu najbližjimi strankami in njegovo županovanje v zgodovini graškega mesta ne bo posebno pohvaljeno.

Deželnozborske volitve na Češkem se sicer niso popolnoma gotove, ker je še treba več drugih in ožjih volitev, vendar se že lahko spozna, kako so stranke v svoji moči napredovale in nazadovale. Med Čehi je najbolj nazadovala mladočeška stranka in izgubila največ mandatov. Najbolj je narasla češka poljedelska (agrarna) stranka. To je svarilen migljaj tudi za Spodnještajerce, ki se bodo morali več kot dosedaj zanimati za kmečko vprašanje. Med Nemci je nazadovala stara liberalna stranka, napredovala pa mogočno-odločno nastopajoča vsenemška stranka. Tudi ta prikazen je za naše politikarje poučna. Le odločnost, radikalnost, ne pa me-

pršel v beli duhovski obleki s stolo, ampak v črni suknji. Desnica mu je počivala na vrših, v znamenje, da nosi Telo Gospodovo pod suknjo. Za trenotek je zrl po sobi okoli, potem namignil služabniku, ki je prišel z njim. Ta ga je takoj razumel, vzel iz škrinjice belo suknjico in stolo za duhovnika, sv. razpelo in dve voščeni sveči, kateri je takoj nataknil na svetilnika; ta je postavil na mizico, ki je stala na postelji, na obe strani sv. razpela. Duhovnik je vzel bolniški križ izpod suknje in ga položil pred sv. razpelo. Potem je oblekel belo oblačilce in del stolo čez ramo. Patrik je opazoval te priprave s temnimi pogledi, že je odprl ustnice, da bi govoril, ko je doktor World roko zataknil za Patrikovo in mu šepnil: »Pojdite, gospod Bellini! Če svojega očeta ljubite, pustite ga zdaj z Bogom in njegovim služabnikom!«

Le nerad je šel Patrik z zdravnikom ven; čez nekaj trenutkov je tudi strežaj zapustil bolniško sobo in umirajoči je ostal sam z duhovnikom. Dolgo je moral strežaj zunaj na hodniku čakati; potem ga je poklical duhovnik, da je odgovarjal pri delitvi zakramentov sv. Rešnjega Telesa, zadnje popotnice, in sv. poslednjega olja. Sv. opravilo je bilo končano, in duhovnik je zapustil bolniško sobo ter čakal na hodniku, da bi prišel kateri izmed sinov.

žavost in zaspanost je dandanes v politiki trumf.

Zaroka v cesarski hiši. Hčerka cesarjeviča Rudolfa in cesaričine Štefanije, sedaj grofica Lonyay, nadvojvodinja Elizabeta se je zaročila s princem Otonom Windischgraetzom. Poroka bo v začetku prihodnjega leta. Nadvojvodinja Elizabeta bo po poroki smela nositi naslov: Njena cesarska in kraljevska visokost princezinja Elizabeta Windischgraetz. Nadvojvodinja Elizabeta je stara sedaj osemnajst let, je visoke in vitke postave ter prikupljive zunanosti. Princ Oton Windischgraetz je star 28 let ter je letos kot nadporočnik dovršil višjo vojno šolo. Princ je visoke rasti, lepega, nežnopoltnega obraza, plavih las, in je v občevanju skromen ter zelo ljubeznjiv.

Za padle avstrijske vojake na Kitajskem je določil cesar, da se v Pulju v mornariški cerkvi »Madonna del mare« napravi spominska plošča, na kateri naj se napišejo vsi pri kitajskih zmešnjavah padli avstrijski vojaki.

Grofica Lonyay, bivša cesaričina Štefanija, se hoče ločiti, kakor vedo povedati nekateri časniki. Ker se pri nas ločitev ne da doseči, šla bosta z grofom na Angleško, kjer bo država pripoznala ločitev. Kot vzrok ločitve se navajajo dolgovi grofa Lonyaya. Drugi časniki zopet tej novici odločno oprekajo ter dostavljajo, da bosta grof in grofica res se nastanila na Angleškem, toda samo zaradi tega, ker misli angleški kralj grofici Lonyay pripoznati naslov: kraljevska visokost.

Volitve v Budjevicah na Češkem. Najhujši boj v sedanjih čeških deželnozborskih volitvah se je bil za mandat v mestu Budjevicah. Dosedaj je zastopal to mesto v deželnem zboru vedno le Nemeč, letos pa so upali Čehi, da mandat iztrgajo Nemcem. Žal, njih upanje se ni uresničilo. Nemški kandidat Vollgruber je dobil 2138 glasov, češki kandidat dr. Zátka pa 2112. Čehi bodo ugovarjali proti izvolitvi, ker se je zgodilo več nepravilnosti, tako n. pr. da se je volitev zaključila, predno so vsi češki volilci oddali svoje glasove. A tudi za drugo orožje so prišli Čehi. Nemskim in židovskim trgovcem ter obrtnikom, ki živijo tudi od Čehov, a so volili proti njim, so napovedali boj kot, to se pravi, pri njih nočejo ničesar več kupiti in naročiti. Čehi so prepričani, da bodo na ta način ugnali svoje nasprotnike.

Klin s klinom. Poljski trgovci so imeli v Varšavi shod, na katerem se je sklenilo,

Henrik in Patrik sta prišla takoj, ko jima je služabnik naznanil, da duhovnik želi govoriti z njima, predno odide.

»Moje opravilo je končano, gospoda« rekel je duhovnik s plemenitim poklonom, »zdaj najdeta očeta mirnega in srečnega; ako umrje, pride z Bogom spravljeno kot katoličan v večnost. Jaz naj vaju prosim, da gresta k njemu. Rad bi vama kako ustanovo za katol. sirote irskih izseljencev priporočil. Če hočeta željo očetovo spolniti, vama na njegovo prošnjo objubujem svoje moči, da se to res plemenito delo izvrši.«

Brata sta se molče priklonila in pustila duhovnika, ne da bi mu besedice hvaležnosti privoščila. Ko sta prišla k očetu, je bil sam. Njegove roke so sklenjene mirno ležale na prsih. Oči so mu bile zaprte, le lahko v molitvi se premikajoče ustnice so kazale še življenje v njem. Onadva sta ga bolestno opazovala in nobeden si ni upal izgovoriti besedice, da bi mu ne kalil miru. Ali bolnik je le zapazil njihovo bližino in odprl oči. Poda jima roko, ki sta jo, solzeč se, poljubila. »Oče! jima je skoraj zazvenelo iz ust.

»Oh, moja sinova«, šepetal je bolnik, »zdaj sem srečen, saj umrjem z Bogom spravljeno, in moja zadnja molitev bo, da tudi vidva najdeta to pot, toda prej ko jaz, ne še le na smrtni postelji...« »Vama je povedal

da radi tega, ker Nemčija iztirava Poljake iz Pruske, ne bodo več naročali blaga v Nemčiji, ampak na Francoskem. Kadar bodo Nemci spoznali, da so v mnogoterem gospodarskem oziru odvisni od Slovanov, padel jim bo greben in postali bodo treznejši.

Novi vladar v Afganistanu. Stari vladar (emir) v Afganistanu je umrl in vlado je prevzel najstarejši sin pokojnika Habib Ullah Khan. Novi emir je prijazen Angležem in vsled tega Rusija nima nobenega veselja nad njim.

Czolgosz, morilec Mac Kinleya, bo usmrten dne 28. t. m. s pomočjo elektrike. Smrt se izvrši na električnem stolu, ki je štirivoglat, ima naslonjač za hrbet in ob straneh za roke. Stol je težak in močan, narejen iz hrastovega lesa. Na vrhu hrbtnega naslonjača je pritrjena neka čepica, katera ima v notranosti malo kovinsko ploščico, ki objame tesno glavo obsojenca. Taka ploščica je tudi v zvezi z desno nogo, in ti dve ploščici sta zvezani po žici z električnim tokom. Obsojenca zvežejo z močnimi jermeni zadej, ob straneh in na nogah. — Ko se električni tok zapre, gre od glave do nog skozi telo ter je umori. Telo se pretrese, mišice se napno, ko pa gre zrak iz pljuč, se čuje grozen, mozeg pretresujoč vzdih in konec je! Czolgosz je star 27 let, je visok 5 čevljev ter tehtal okoli 140 funtov.

Vojska v Južni Afriki. Buri delajo naprej po svojem načrtu. General Botha daje Angležem dela in skrbi v Transvalu, general Delarey pa nadleguje Angleže v Natalu. Toda jednega burskega generala že dalj časa manjka, katerega so se Angleži zavoljo njegove bistroumnosti najbolj bali, to je general Dewet. O njem ni duha ne sluha več. Nihče ne ve, kam je izginil in kaj dela. Sumi pa se, da se je pomešal med Afrikanderje in da vodi njih ustajo. Saj je bilo pred kratkim slišati, da se je proti Angležem vzdignilo 20.000 Afrikanderjev.

Dopisi.

Iz ptujske okolice. (Voditeljve nima mo.) Mi v ptujski okolici radi prebiramo vaš list. Saj vemo, da je pisan iz ljubezni do kmetov. To nam je zopet pokazal prvi članek v zadnji številki vašega lista z napisom »Kmet in mešan«. Sveta resnica je, če pišete, da gospodarske težnje kmeta in občana niso enake, ampak si nasprotni; in ravnotako je resnica, če pišete, da ako pogledamo v življenje, vidimo, da iz gospo-

mojo zadnjo željo?« rekel je po kratkem molku, ker nista vedela, kaj bi mu na opomin odgovorila.

»Da, oče, vaša želja nama bo neizogibna zapoved«, odgovoril je Henrik.

»Bog vaju zato blagoslovi, otroka!« rekel je še šepetaje, »ali moje ime naj se ne imenuje — — — Vsaj v smrti hočem kaj dobrega skrito storiti. In zdaj naj zaspim — tako sem truden — otroka! Bog vaju blagoslovi!«

Tako je zaspal in spal spanje večnega miru, iz katerega se nikdo več ne zbudi. Patrik mu je lahko oči zatislil.

V.

Uro pozneje je Patrik Bellini še vedno sedel v razkošno opravljeni sobi pritličja in jokal; ni se solz sramoval, ljubil je očeta na svoj način prav po otroško. Vedno je ponavljal besede umirajočega očeta: »Zemeljski blesk je minljiv; pravi srčni mir se najde le z Bogom in v Bogu.«

»Je-li to resnično?« vprašal se je. »Oh ja, oče se je celo življenje trudil, da bi si pridobil bogastva in svoji hiši slavno ime — in sedaj je ležal, blede in mrzel; celo veličanstvo se je s smrtjo razsulo v prazen nič. Od svojega velikega bogastva ni vzel seboj

darskega občevarja med kmetom in meščanom vleče glavno korist meščan. Meščani si nabirajo bogastvo, zidajo si lepe hiše in lepe vile, si krasno uredijo vinograde ter sezidajo v njih lepe hišice, mi kmeti pa propadamo, naše kmetije pridejo zaporedoma na boben, in kupijo jih zopet večinoma le bogatci iz mesta. Kdor ni slep, mora to uvideti. Tudi mi kmetje nimamo nobenega sovraštva proti meščanom, niti jih krivimo v trgovanju z nami kake nepoštenosti. Da je tako slabo z nami, smo si največ krivi mi kmetje sami, ker ne držimo skupaj. Če imamo mnogo sadja, tedaj čakamo, da pridejo trgovci iz mesta ter nam povejo, za kako ceno nam hočejo kupiti sadje. Pravzaprav pa bi mi kmetje morali stopiti skupaj ter si reči, letos bomo prodajali po tej ali oni ceni. Trgovci se med seboj pogovorijo, kako drago bodo kupovali, mi kmetje pa se nič ne pogovorimo in zmenimo za ceno. In to je krivo, da smo mi v gospodarsko-trgovskem občevarju z meščani zmeraj na slabšem. Kakor se nam godi pri sadju, tako se nam godi pri vseh drugih pridelkih. Kmetje, mi moramo bolj skupaj držati, drugače ne bomo nikdar zagledali boljših časov.

Ti ljubi «Slov. Gospodar» pa nam odpiraj oči. Kar nas je razumnih kmetov, vemo, da nas ne hujškaš, ampak da nam kažeš samo golo resnico. Golo resnico pa moramo vedeti, sicer se ne bomo nikdar vzdramili iz spanja. Le budi torej slovenske kmete in popelji jih s svojimi nauki do njihovih svetih kmetijskih koristi in pravic.

Iz Dunaja. Zadnjič sem vam, cenjeni čitatelji «Slov. Gospodarja», poročal, da veje na Dunaju že zelo mrzel veter, a danes mi je naloga dana, vam javiti, da je dne 6. vinotoka vladala tukaj taka vročina kakor ob Janzevem. V naši dvorani, akoravno je velikanska, bilo je neznošno vroče, kako bi tudi ne, bila je namreč prenapolnjena. Pesmi krasne, govori istotako, zlasti nas je cenj. g. Podlesnik izborno razveseljeval se svojimi salospevi. Zahvalo smo dolžni tudi gospicama Krušičevi in Farčnikovi, katere ste tako umetno igrali na glasovir, spremljaje gosp. Podlesnika.

Govorniki niso bili samo iz društva «Zvezde», temveč nastopali so tudi razni govorniki iz že znanih nam društev «Krešimir» in «Prosvieta». Naš veleč. g. predsednik je sprožil misel, da bi se nabiralo zopet za družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, koje ud je tudi naše društvo «Zvezda». Nabralo se je nekaj čez sto kron. — Ob tej priliki mi je bila dana priložnost opazovati naša najimenitnejša člana gosp. predsednika Pukina in g. Krušiča, kako so njima oči od veselja blestele, ko sta videla, da ne samo z

nič drugega ko dragoceno krsto. In še tega zadnjega ostanka minljivega bogastva ni čutilo mrtvo truplo, kakor bi tudi ne bi čutilo revne, lesene, iz šestih desk in dveh deščic sestavljene krste. Je li resnično za temnimi smrtnimi vrati še kaj drugega, kar dalje traja ko vse pozemeljske reči, kar je večno, neminljivo? Ako je večnost dvojna, kakor vera uči, ena z mirom, ki vedno traja, in druga z mukami, ki nikdar ne minejo, potem mora biti tudi človeško življenje tako vravnano, da se neminljivi mir tudi po smrti more nadaljevati.

To so bile resne misli, vsled katerih je Patrikovo srce nemirneje bilo, in ni mu bilo neprijetno, ko je nekdo potrkal na duri. Vstopila je usmiljena sestra in tako končala resno razmišljanje Patrikovo.

(Dalje prihodnjic.)

Smešničar.

«Lenoba!» zadere se oče nad svojim sinom, «ti še ležiš in solnce že tako dolgo sije!» — «Hm! sem mar jaz kriv», — odgovori sin in se kremži, — «da solnce pred dnevom vzhaja!»

navzočnostjo, marveč tudi v djanju vsak po svojem rad pokaže, koliko da mu je mar za blagor mile materinščine.

Da bo naše društvo rastlo, procvitalo na tuji zemlji v blagor in prid naše drage domovine, kličem vsem, kateri imate morebiti slovenske znance na Dunaju, blagovolite njim dati naslov našega društva «Zvezde». Dunaj I., v Sonenfelski ulici št. 5.

Od Kapele pri Radgoni. (Narodna pravljica.) Kaj neki je že zopet pri Kapeli? Tako morebiti vprašate gospod urednik. Le počasi, gospod urednik, in lepo po vrsti kakor so hiše v Trsti in vse vam povem. Pa ne samo to, da se je neki dopisnik od Kapele v zadnji št. «Slov. Gospodarja» zmotil ter namesto roženvensko nedeljo pisal angeljsko nedeljo. No, kaj se hoče? Gotovo ni dobro pogledal v pratiko. Pa kaj je to? To ni tako mikavno, kakor neka čudna zgodba, ki se je zgodila pri nas in katero vam hočem tukaj površno opisati.

Bilo je v času, ko je začel izhajati «Štajerc». «Štajerc» pošlje tudi v našo faro moža, da bi razširjal «Štajerčev» evangelij. Pride v našo faro, hodi od hiše do hiše, toda nič in zopet nič. Že je silno žalosten, ne ve si pomagati, gleda bukve, katere je sprejel od «Štajerca», v katere bi imel vpisovati naročnike «Štajerčeve». Obrača jih na vse viže, pa joj, joj, nikjer nič. Slednjic odide nazaj v Ptuj. S kislim obrazom hodi krog tiskarne, ne upa naprej. Ali glej! K sreči pride ravno «Štajerčev» boter in ta ga spravi v tiskarno. «Štajerc» ga pokliče pred se in zahteva bukve od njega, da vidi, kaj je opravil. Pa glej: «Štajerc» zaskriplje z zobmi, plane ves divji raz sedež, vrže ubogemu možu bukve v obraz ter neznanško zakriči nad njim rekoč: Poberi se mi izpred oči in pojdi zopet v kapelsko faro, in ako za pol leta ne prideš s polnimi bukvami nazaj, spravim te v tiskarno sv. Cirila v Maribor, kjer boš vedno poslušal, kako razkrinkavajo tani naše lazi, s katerimi slepimo in lovimo slovenskega kmeta ter obrekujejo katoliško duhovščino in vsakega poštenega Slovenca. To bode tvoje plačilo!

Mož naredi grozno kisel obraz, obljubi poboljšanje ter se splazi iz tiskarne in hajd zopet h Kapeli. Tu naleti na nekega že precej od «Štajerčevega» duha napolnjenega gospodarja in halo k njemu v službo. Takoj razodene gospodarju svoj posel in hajdiva skupaj na delo. V začetku šlo je sicer počasi, ker imajo Kapelčani precej trde buče za «Štajerčev» nauk. Zato se pa lotita najprej takih, ki niso nikdar nobenega časnika brali, ter takih, ki malokdaj ali pa nikdar cerkve od znotraj ne vidijo, in evo jih, že jih imata. Tako delujeta nekaj časa skupno in mož ima že skoraj polne bukve. Toraj se odpravi nekega dne zopet pred «Štajerca» in pusti svoj obrt dozrajnemu svojemu gospodarju, kateri dela še zdaj sam na svojo roko. — Tako tedaj; zdaj veste gospod urednik, kako je prišel «Štajerc» v kapelsko faro in kako se razširja.

Če še pride mož, kakor je obljubil, gledat kaj k onemu, kateremu je izročil svoje roko-delstvo, kako mu kaj nese, in ako ga jaz slučajno kje srečam, prav gotovo mu izmaknem za en hip one bukve, v katere je načel čakal one nevedneže, kateri so si naročili ptujskega smrdljivca, prepisem si imena ter jih pošljem vam, gospod urednik, da nam bodete vedli drugikrat poročati njih imena.

Iz celjske okolice. (Mi spimo.) Tukaj v Savinjski dolini radi prebiramo vaš list, ker nam prinese mnogo lepih novic iz našega obližja. A še tudi drugi vzrok je, zakaj nam vaš list vedno bolj k srcu prirašča. Iz predalov vašega lista vidimo, kako se spodnjestajerski Slovenci gibajo. Tukaj zboruje politično društvo, tam se vrši občini zbor kmetijske zadruge, kje drugod zopet ima izobraževalno ali bralno društvo veselico z zanimivim poučnim govorom in gledališko predstavo. V naši celjski okolici pa je tako mrtvo. Političnega zborovanja za okolico že

ni bilo, da bi pomnili. Posledica tega pa je, da se v naši okolici vse bolj, kakor bi si kdo mislil, širi narodna mlačnost in nemskutarija. Ne zakrivajmo si oči, to je neovrgljiva istina.

Gospod urednik, mi vemo, da ste vi navdušeni za narodno probujo. Povejte nam torej, kako si naj pomagamo. Morda bi bili tako prijazni ter nam povedali, kdo so naši deželni poslanci, kajti mi smo od časa volitev že popolnoma pozabili na njih imena. Gotovo tudi ne bo škodovalo, ako nam poveste imena državnih poslancev, vsaj iz previdnosti, da jih tudi ne pozabimo, kakor na deželne poslance. Ali bi ne bilo dobro, da pišemo našim ljubim poslancem prijazna pisma s ljubeznjivim vabilom, naj pridejo kaj med nas.

Ako boste vi, gospod urednik, sprejeli ta dopis, potem se bomo tudi mi vam hvaležne izkazali. Kadar bodo prišli poslanci med nas, bomo vam vse lepo sporočili, kako in kaj se je godilo. To bo pa vaš list imel lepa in zanimiva poročila, a vi boste lahko zopet vskliknili: Mi gremo naprej, mi Slovenci.

Vitanje. Dne 29. septembra t. l. je imel nekak shod v Vitanju g. dr. Pommer? To je oni vsenemški somišljenik, ki se je izrazil na Dunaju nekoč nekemu svojemu g. sopolancu, da hoče ponemčiti Celje in njega okolico. Kaj je ta nemški poslanec na shodu govoril, ni znano. Je tajnost. Pač so pa po shodu razupili nemški listi, da je bila pri njem neka deputacija slovenskih kmetov, ki bi se mu bila neki zahvalila za delovanje ob povodnji. To novico smo čitali tudi v «Slovencu» precej prisiljeno. Jeli smo stvar poizvedavati, a našli, da ni istina. Tajnik vseh občin vitanjske okolice o tej deputaciji ničesar ne ve; še manje pa župani. Naj bi nemški listi povedali imena onih slovenskih kmetov, ki so se sli zahvalit g. dr. Pommerju. Morda je kakšen pijanček zastopal celo deputacijo? To je lahko mogoče. Prosimo torej vas, čemu bi se naši kmetje hodili zahvaljevat g. dr. Pommerju in zakaj? Mi kmetje že dobro vemo, kako smo dobivali po plečih, ko smo prosjčali za odškodnine po povodnji. Sploh pa g. dr. Pommer ni poslanec naših občin, — je nekdo drugi. Koncemkonca obvelja tole: deputacija slovenskih kmetov vitanjskih občin ni bila pri g. dr. Pommerju.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Prvi slovenski notar v Kozjem. Iz kozjanskega okraja nam pišejo: Po smrti rajnega dr. Filafferro-ta, notarja v Kozjem, bali smo se, da to notarsko mesto zasede zopet kaki naš nasprotnik, a vrli notarski substitut v Kozjem g. dr. Barle, da bo moral odriniti v Tržič na Kranjsko. Hvala Bogu! Naš strah spremenil se nam je v veselje, ker g. dr. Josip Barle bil je pred kratkim imenovan notarjem v Kozjem in tako ostane pri nas. Mi ga pa tudi res potrebujemo, ker gospod je silno izveden v svoji stroki in si je v kratkem času pridobil srca vseh, kateri so imeli pri njem kaj opraviti. Sliši se le en glas povsod in ta je: takšnega notarja smo v Kozjem potrebovali, moža resnico in pravicoljubnega, ki spoštuje mišljenje vsakega. Zato pa, slovenski kmet, ko prideš v Kozje in potrebuješ kakega sveta, kakega pojasnila, ne daj se vloviti od onih, ki ljudi po Kozjem lovijo, ampak obrni se zaupljivo do gosp. dr. Barle-ta in ne boš se kesal.

Sv. Ana na Krembergu. V Krembergu se je občespoštovani župan Al. Ornik odpovedal tej časti. Bil je 28 let župan in vestno opravljal ta posel ter ni nikdar rabil ni jednega tajnika in s tem občini prihranil lepih zneskov! Častimo ga in mu želimo, kot prijatelju «Slov. Gospodarja» in spoštovanemu starčku še mnoga — leta! — V Šitancih so si zopet izvolili starega predstojnika Jože